

ARC, MAGASABBAN, MINT A FÖLD

BRASNYÓ ISTVÁN

MENET

Feladtuk a harcot, ha egyszer értelmetlenné váltunk
magunknak. Mi lesz
a sorsunk?
— már senkit sem érdekelt,
egyikünket sem gyötörték többé rossz érzések.
A falak tövében
hangyák végtelen sora vonult:
meglepett bennünket
e példás menetelés, céltalan értékek felé
a forróság ellenében.
A mellettem vizslató bajtárs erőt vett magán,
a napba tekintett és elindult egy rommá vert
szobortalapzat irányába.
Néhol
átgázolt a hangyák kígyózó szalagán, mely épp arra
valahol kezdődött, nekünk
egyelőre
még ismeretlen helyen.
Jó volt nézni magabiztos, szőke fejét,
kékellő magassággal a háttérben.
Mindenki megszimatolt valamit, és a kíváncsiság
magával ragadott bennünket.
A szép
magas bajtárs
csizmájával a kövek közé rúgott a halmaz tetején,
s mindjárt láttuk,
hogy a hangyák menete megszakad.
A fészük! — kiáltott, és karjait a levegőbe lendítette.
Mi rávetettük magunkat
a hangyákra
és eszeveszetten törni, taposni kezdtük
rendezett soraikat.
Nem sokáig bírtuk.
Kimerülten dőlünk
a házak árnyékába és el-elfúló hangon szitkozódunk.

ÁRNYÉK ÉS FŰ

E dél lezárt arányaiban
mindenünk.
Mindenünk: íme, van még utunk
a sötétedés felé,
Én fű lennék, te árnyék és
levetnéd ruhádat.
Én fű!

A VÉGÁLLOMÁS

Jobbról a sánpár és
a horizont
lezárt sorompói,
amerről a szél fúj
a homokfüggöny gördül.
Tenyeremből
az álom kihullik;
minden nap végállomás,
mint a szomorúság
második napja —
acélos galambok felhők
rojtjai közt.

NEHÉZ NAPOK

Mielőbb vissza. Az árapály felső lépcsőjére,
a kilátás biztonságához.
Ahogy lassan elfordul alattunk a föld
és titokzatosan feldomborodik.
Ó, ti régi hajók, harmadnap éhezés után
ha egyszer kezünk közelében végre kikötöttetek
áttöri homlokunkat a villamos szirénák hangja.
Egyetlen panaszszavunk sincs.
Szeretni fogjuk ezt a földet mindhalálig.

VERŐFÉNY

Nyugtalan a csönd. Csak a halak
gerince feszül.
Telnek a kádak a kékség foszforával.
Egy ház,
és a tétlen láthatár két
rácsa közén
fejünk riadó szakadékja.
Lejjebb,
hol a sok karcsú csónak
a partot
nyilazva eléri,
a hínáros víz

nagy körben kiszélesedik.
Innen már nincs menekvés.
Itt már lángot fog a hőség.
Esélyeinket mérlegeljük
és tanakodunk.
A koraest szirtjei barlanggá idomulnak
és az aknák sóhajjal teli.

A FALON TÚL

Nehéz lesz
megértetnem magamat.
Mert én a falon
túlról vagyok,
s közismert dolog, hogy
akik a falon túlra valók,
azok a szokásostól
lényegében elütő nyelvet
beszélnek.
Valamiképp természetesebbet
és érthetőbbet is ennél,
amelyen
én most szólok.
Másodszor pedig,
az a nyelv bővebb folyású:
egy vég nélküli felkiáltás,
igen,
pontosan egy vég nélküli
felkiáltás.
És mennyi mindent
ki lehet vele fejezni,
bár célja — talán
nincs is:
kérdés, vagy válasz stb.
értve ez alatt
e dolgok kifejezetten rejtett
természetességét.
A kérdés és a válasz egy.
Tudom,
mert onnan jövök.
A falon túlról jövök,
esküszöm.
A levegőben ott
számtalan kiáltás perzsel.
Olyan ez, mint szélcsendes
időben az ég.
Mondhatnám úgy is, hogy néma,
vagy — hogy megszokott.

L A P

Eltöltöttem minden napomat
és ezt hivatalosan, papírokkal is
tudom bizonyítani.

Mindenik napomat, egy híján,
és ez az utolsó:
egy nagyon hosszú, reményeségektől
elkülönült, mégis
nagyon kecsegtető nap,
bár számomra csekélység — hiszen
rajtam kívül telik
megbízhatatlanul.
Most,
ahogy latolgatom, épp annyi
időm van még,
hogy nyugodtan végigszívhatok
egy ólmos és nehéz füstű
cigaretta.
Künn a pirkadatban már
kigyúltak a lombok és a mennybolt
éjszakája
mélyen a földbe harap.
Egy egészen nehéz nap következik,
amikor tárgyilagosan,
lehetőleg komplikációk nélkül
be kell fejeznem magamat.

A J E G Y

Valami módon mindig fontolóra veszem
ezt a súlyt, ezt
a különbséget.
Semennyiért sem szólnék róla
senkinek; ha megkérdeneznek,
egyszerűen vállat vonok: magamra
maradok vele.
Magára hagyom magamat vele.
Szép.
Szép így élnem.
Szórakozott létemre még
sohasem fordult elő, hogy megfélelkezzenem
teljességéről.
Valami módon mindig
fontolóra kell vennem ezt a
súlyt,
ezt a különbséget, még ha egészen
elhatárolható is tőlem, vagy
attól, aki kérdez.

S O R O N K Í V Ü L

Még le-fel járok itt
egy ideig.
Nem várokozom; sohasem is vártam
vallakire,
valamire. Voltaképpen nem is vagyok tisztában ezzel a
szóval, hogy: várni.

Kimondom, de a hangkévéből
nem tépi ki fülem
az értelmet.
Talán múlik, tűnik.
Talán.
Errefelé hűvös szél jár, a fennsíkron tolongó szél:
a délutánok sem olyan csendesek
mint másutt,
fáradatlan a hajókötelek nyüzszítése.
Még le-fel járok egy ideig,
megtéveszteni magamat ezen a félszeg
utcán, hol
kőszőnövények dermedt síkja
valamint
gátak homokpadjai találkoznak.
Majd egy óvatlan pillanatban berúgom
a kaput,
és nagyképűen
kulcsra zárom magam mögött,
kulcsra zárom magam mögött a kaput és az utcát...
elérhetetlen leszek
a holdsütötte parkok és temetők közén.